

КВАНТОВ ПРЕХОД

**В ИЗПЪЛНЕНИЕ
НА БОЖИЯТА ВОЛЯ Е СИЛАТА
НА ЧОВЕШКАТА ДУША**

www.kvantov-prehod.org **излиза 1 път в месеца**

**АБОНАМЕНТНА
КАМПАНИЯ за 2021 г.!**

За вестник **КВАНТОВ
ПРЕХОД**
каталожен №618

можете да се абонирате чрез
фирма **Δ "Доби прес" ЕООД**
(тел. 02/963-30-81; 02/963-30-82)
или на сайта
www.dobipress.bg

Вестникът ще ви бъде доставен
във Вашия дом или офис по
куриер.

Абонамент
за 3 месеца- 3.00 лв. ;
за 6 месеца- 6.00 лв. ;
за 12 месеца - 12.00 лв.

За контакт: 0887/081 959
E-mail: kvantov_prehod@dir.bg

От Редколегията

ДЕКЛАРАЦИЯ

„БЪЛГАРИЯ – ЗОНА НА МИРА!“

на ПП „Възраждане на Отечеството“ (ППВО), ПП „Нова сила“ (ППНС),
Национално движение за ляво обединение (НДЛО),
Български национален съвет за мир (БНСМ) и Християн-социален съюз (ХСС)
във връзка с опасността България да бъде въввлечена във война
с цивилизационната ни сестра Русия

По време на предизборната борба за 45 Народно събрание ние няколкократно излизахме с позиции, с които предупреждавахме колко опасно за народа ни е поведението на България в сблъсъка „Запад – Русия“,

доближаващ се до военен конфликт. По този въпрос парламентарните партии, в предишния и в сегашния парламент, не реагираха и продължават да не реагират по никакъв начин. Тези партии, занимавайки се с общоде-

мократични, а понякога и с чисто реваншистки задачи, не виждат или се правят, че не виждат опасността България да бъде превърната в прифронтна държава с насочени руски ракети към нея.

На стр. 2

ОТВОРЕНО ПИСМО

БЪЛГАРИЯ – ЗОНА НА МИРА

**Призоваваме Президента да иницира и оглави
Общобългарска платформа /Инициатива за спасение и
неучастие на страната във военни действия**

Родина ни да се обяви за „Зона на мира“ – това означава, че нашето Отечество, предвид засилващото се напрежение и конфронтация в геополитически план, в частност на Балканите и в Черноморския регион, между страните от НАТО и Руската федерация, се обявява за зона, от която при никакви обстоятелства няма да се предприемат враждебни действия от какъвто и да е характер, както и няма да се разрешава нейната сухопътна, морска и въздушна територия да бъде източник на такива по отношение на вероятен конфликт.

Автор: БРОД за България и Български Национален Съвет за Мир

**ДО Г-Н РУМЕН РАДЕВ,
ПРЕЗИДЕНТ НА Р БЪЛГАРИЯ**

Светът навлезе в криза с глобални измерения. Решаването на социално-икономическите, здравните, технологическите, природно-климатическите и прочие проблеми, предизвикани или свързани с тази криза, изискват съвместните усилия на цялото човечество. Същевременно наблюдаваме тенденции, при които нараства военно-политическото напрежение между различни страни, в частност на Балканите и в Черноморския

регион. Всичко това предполага вероятността от такова развитие на обстоятелства и събития, при което може да се стигне до определени военни действия. Тази тенденция предопределя негативни последици с унищожителен резултат за нашата Родина, ако тя бъде въввлечена в подобна авантюра.

Предвид това, г-н Президент, Вие като стожер на националните интереси и върховен главнокомандващ ВС, следва да предпри-

мете инициатива, която да стопира възможността за превръщане на България в прифронтна държава и създаде условия за изключване подобна на описаната по-горе унищожителна катастрофа за Отечеството ни.

На стр. 3

АТЛАНТИЧЕСКОТО Народно събрание се закле

Николай Малинов

Съставът на новото 45-о Народно събрание вече е факт. Тържественото заседание и програмните речи на представи-

телите на парламентарни групи показаха впечатляваща липса на интерес към реалните проблеми на България. ГЕРБ обясни как и колко народът продължава да ги обича, след като ги е класирал на първо място; „Има такъв народ“ определиха своите приоритети – нови изборни правила и партийна субсидия от 1 лев; БСП отново се закле, че няма да подкрепи правителство на ГЕРБ; ДПС за енти пореден път разви абстрактните си разсъждения за демокрация; „Демократична България“ единствена показа виждания за някаква бъдеща политика – избра си за предмет язвите на правосъдната система; „Исправи се! Мутри вълн!“ емоционално обясниха как са дошли, за да изгонят мутрите вълн.

Може ли България нещо да направи, за да започне да се измъква от последното място на всички европейски класации за нормалност, за такова нещо не чухме. „Височинната болест“, омагьосването на народните избраници си остава в сила – по време на предизборната борба ставаше дума за бъдещето на България, днес по този въпрос цареше пълна амнезия.

В целия букет от отсъстващи притеснения едно блестеше с особена яркост. Притеснението, че съвсем скоро България може да бъде вкарана във война. Притеснението, че снаряди са надвиснали над регион, в който живеят над 70 000 българи. Тревогата, че нашето Черно море е на път да стане поле на кръвави сблъсъци. Тревогата, че страната ни е на една крачка от това да се превърне в мишена на смъртоносни ракети.

Дори тази липса на безпокойство не беше най-впечатляващото нещо. Изумително и умилително беше споменаването на няколко пъти от няколко субекта на нашата, българска, атлантическа вяръност. Вяръност към какво? Към морал, принципи и прогрес? Или проста, провинциална вяръност към геополитическа сила, която навсякъде се разпорежда със съдбата на народите? Някаква шутковска гордост, че можем и ще бъдем „вярно куче“. Най-интересното в този раболепно деклариран атлантизъм беше чифтосването му с европейската ориентация на България. Сякаш европейска принадлежност и атлантическа вяръност към САЩ са скрепени в священ, непоколебим съюз. Сякаш Европа няма свои интереси, свои ценности и свои цели, та трябва да лъска постоянно щиковите на американския войник НАТО. Обидно е, че тази нагласа се поднася като върха на цивилизационен прогрес.

Да, ще се присмее някой, тези хора и тази позиция са изборът на българския народ. Точно така. Тази позиция си избра българският народ. В миналия парламент поне имаше „Атака“, за да защитава друга, за мен нормална, пробългарска геополитическа ориентация. Сега, в това 45-о Народно събрание, явно всички са „прогресивни“ и верни атлантици. Явно в обществото тези, които искаме друго геополитическо мислене в българска политика, сме малцинство. Борбата ни обаче сега започва! В човешката история прогресът винаги е тръгвал от плещите на малцинства. Ние няма да направим изключение.

Себастиан Курц посече Запада: Атаките срещу Русия и Путин трябва да спрат незабавно!

На страната на Владимир Путин и Русия застана изнедадващо австрийският канцлер Себастиан Курц. Той буквално посече Запада и Европейския съюз с настояването атаките срещу Русия да престанат незабавно.

Под „атаки“ Курц визира санкциите, налагани от ЕС и опитите да се внуши, че Путин и държавата му са агресивни и едва ли не олицетворение на злото.

„Европа трябва да осъзнае, че мирът на континента не може да съществува без приятелство и сътрудничество с Русия. Това не е „лошата“ държава, тя не ни е враг.“

Всички твърдения, че тя трябва да бъде поставена и държана в изолация, са смешни и безпочвени. Аз се поставям категорично против

допълнителни и самоцелни санкции, Австрия няма да участва в този лов на вещици“, заяви Себастиан Курц, пише euromag.com.

Припомняме, че наскоро той обяви решението си Австрия да закупи около милион дози от руската ваксина Спутник V, като преговорите се водиха лично с президента Владимир Путин.

Спутник V все още не е одобрена от европейските регулаторни органи, но отдавна вече се ползва масово в Унгария и Италия. Австрия е следващата държава, която я предпочита пред западните ваксини.

„Мен не ме вълнува откъде идват ваксините. Интересува ме кои от тях са ефективни и наистина безопасни за народа. Затова и залагам на руския вариант, достатъчно факти има вече в негова полза“, казва Курц.

Путин: НАТО иска да използва България срещу Русия, да я превърне във фронтова държава!

Владимир Путин твърдо вярва, че България и Русия са братя по съдба! Братя по съдба, по история и славни битки. Такива са народите на България и Русия според президента Владимир Путин. Който за пореден път затвърждава вековната дружба на двете страни.

Днес, когато напрежението между Русия и САЩ става все по-голямо, под предлог сложните отношения на Русия и Украйна, Путин повтаря, че залага на мира и разчита на разумно решение на проблемите.

„Украйна и Русия са напълно способни да дискутират и решат проблемите си сами. Намесата на НАТО не е нищо повече от желание за господство, за терор, за слагане на ръка върху руските богатства. Нещо, което ние няма да позволим.“

Убеден съм, че чрез членството на България в НАТО,

Америка ще се опита да превърне страната ви във фронтова държава за война срещу Русия, но едва ли ще успее.

Истината е, че нашата обща история е вековна. Вековна е връзката и общата между двата ни народа. Та ние говорим един език, имаме една вяра, една кръв. Винаги сме си помагали и искрено се надявам това да продължи“, казва Владимир Путин.

***

Русия не е враг! Тя не е ваш враг и не иска насилие, иска мир. Тези, които правят всичко възможно да се стигне до гибелта на стотици хиляди или милиони хора, са ЕС и САЩ. Това заяви категорично руският президент Владимир Путин като буквално „удари по масата“ в свое изказване.

Думите на президента се разпространяват с бясна скорост в социалната мрежа и то от хора от всякакви държави и

националности.

„Вашите управници, политиците ви искат да покажат колко големи са ЕС, САЩ и НАТО. Постоянно се опитват да нагнетяват и разпалват напрежение между Русия и Украйна. Защото целта им, реалната им цел е една и това е богатството на Русия.“

И руснаците, и украинците са два мъдри народа, които сами могат да взимат решенията си, без намесата на външните пипала на ЕС и САЩ. Русия никога няма да се поддаде на натиск – не го е правила преди, няма да го направи и сега.

И ако започне война в Украйна, то тя няма да свърши там. Бъдете сигурни, че тя ще завземе цяла Европа. И в тази война победители няма да има. Какви победи, какви победители, когато децата ни ще умрат от нея, семейства ще бъдат погубени.

От стр. 1

ДЕКЛАРАЦИЯ

„БЪЛГАРИЯ – ЗОНА НА МИРА!“

на ПП „Възраждане на Отечеството“ (ППВО), ПП „Нова сила“ (ППНС),
Национално движение за ляво обединение (НДЛО),

Български национален съвет за мир (БНСМ) и Християн-социален съюз (ХСС)

във връзка с опасността България да бъде въввлечена във война
с цивилизационната ни сестра Русия

ти войски в България. Вътре в нашата страна услужливи НПО-та подгръхват допълнително омразата и истерията по отношение на Русия. Т. нар. „Атлантически съвет“ в своето заслепление или в своето престараване стигна до там, че иска закриването на руските телевизии и интернет сайтове на територията на България. Това са напъни, които историята помни от най-мрачните си времена на конфронтация. Атлантиците се опитват да прикрият мракобесния привкус на всякакви свои антируски желани в опаковката на някакви известни само на тях „евроатлантически ценности“.

В момента има извест-

но разхлабване на „военния възел“ – Джо Байдън предлага среща на Путин; Вл. Зеленски също предлага среща на Путин в Донбас, като руският президент му отговаря с покана за среща в Москва. Американците се отказаха да вкарват свои военни кораби в Черно море, а Русия изтегля свои войски от границата с Украйна. Тези симптоми на благоразумие обаче преценяваме като тактически – те не намаляват огромното напрежение между Запада и Русия и не ни отдалечават трайно от военен конфликт.

Обръщаме се отново по този въпрос към българските партии и неправителствени

организации:

– Страната ни трябва да се освободи от присъствието на чужди войски на територията си!

– Страната ни трябва да направи невъзможно разполагането на чуждо оръжие в България!

– България не трябва да участва във военни учения в Черно море, които Русия възприема като враждебни!

Не сме съгласни да защитаваме чужди интереси, срещу което нашите роднини да получават наведени глави и траурни ленти!

Не приемаме включване на нашата страна в престъпни инициативи, нарушаващи

международното право и общочовешкия морал, насочени срещу мирни народи!

Не можем да останем равнодушни пред ужасяващата перспектива – българи да участват в братоубийствени военни действия срещу наши кръвни братя, включително срещу етнически българи, населяващи застрашени от война райони!

**„БЪЛГАРИЯ –
ЗОНА НА МИРА!“**

Това е истинската екзистенциална политическа задача, пред която са изправени днес всички български политици и общественици!

04. 2021 г.

Подписали:

Николай Малинов
(ППВО),

Антон Сираков (ППНС),

Боян Дуранкев (НДЛО),

Нако Стефанов (БНСМ),

Стефан Урумов (ХСС)

Защо на Запад така ненавиждат Александър Невски

СТРАНИЦИ
ОТ
ИСТОРИЯТА

Великият пълководец на Древна Русия Александър Невски е и остава един от най-почитаните в нашата страна личности. В Русия го бележат като човека, изиграл ключова роля в изграждането на държавата. Но в другите страни упорито се опитват да принизят заслугите му.

На 18 април в страната се отбелязва важна историческа дата - войските на Александър Невски нанасят съкрушителен удар по кръстоносците на Чудското езеро. Боят на леда има наистина мащабно значение за руската история. Затова и се захващат представителите на западните медии съвместно с украинските "експерти патриоти", заели се да очернят великата победа на руския пълководец.

Така преди три години Би-Би-Си публикува собствено "разследване" за сражението при Чудското езеро. Британските експерти направо се опитаха да представят руснаците за най-лошото нещо на света. При това не се гнусят да казват,

че цялата история е по-скоро мит.

На фона на тази публикация в Украйна се събудиха недопечените експерт-русофоби, при това заедно с бандеровците. Така украинецът Юрий Луценко заяви, че Невски изобщо не се е сражавал с никакви кръстоносци и единственото, което прави, е да "пречи на спокойния живот на нещастните украинци". Веднага след това украинските диванни експерти нахлуха в

Интернет-пространството с бисери, че вражеските войски побеждават хан Батий, който тогава държави Невски като заложник за по-нататъшно "сътрудничество" с хан Узбек. Само че последният се ражда 20 години след смъртта на руския пълководец, което явно говори, че някои украинци изобщо не са отваряли учебника по история в училище.

Доста забележими се оказаха и публикациите на германските журналисти,

пропагандиращи срещу Русия. Оказва се, че немците смятат това историческо събитие просто за "незначителен за историята конфликт". Накратко, представиха всичко така, все едно на брега на езерото са се сблъскали две малки банди, които "нещо там" не са се разбрали помежду си. Също така в Германия крайно тежко се отнасят към филма на Сергей Айзенщайн "Александър Невски". Следвоенна Германия например чак до

началото на 60-те години забранява излъчването на лентата. Впрочем, другите страни от Запада също не я харесват много, което никак не е странно. Става дума за руски пълководец, а това не е толкова интересно за представителите на Запада, както например филмите на ужасите за Иван Грозни.

На фона на огромното количество негативни приказки за Невски, веднага се разбира, защо той така не се харесва на колективния Запад. Александър Невски навремето разбива рицарите на Ливонския и Тевтонския ордени, които искат да завладеят руските земи. Както преди много години в миналото, техните далечни потомци и досега съжаляват, че не са успели да поробят Древна Русия, да установят в нея своите закони и порядки. Затова и на Запад ненавиждат Александър Невски, един от великите руски богатири.

*/Поглед.инфо/
Превод: В. Сергеев*

От стр. 1

ОТВОРЕНО ПИСМО

БЪЛГАРИЯ – ЗОНА НА МИРА

**Призоваваме Президента да иницира и оглави
Общобългарска платформа /Инициатива за спасение и
неучастие на страната във военни действия**

В тази връзка Ви призоваваме в името на българските национални интереси публично да иницирате и оглавите **Общобългарска платформа – инициатива за спасение и неучастие на страната във военни действия** под надслов: „България – Зона на мира“!

Като се основават на Член 1 на Североатлантическия договор (ратифициран със закон, приет от 39-ото НС на 18.03.2004 г. - ДВ, бр. 22 от 18.03.2004 г., издаден от Министерството на външните работи, обн., ДВ, бр.22 от 18.03.2004 г., в сила от 29.03.2004 г./, в който член е заявено:

Страните по Договора се задължават в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации да уреждат всеки международен спор, в който могат да се окажат въввлечени, с мирни средства и по начин, който да не застрашава международния мир, сигурност и справедливост, и да се въздържат в международните си отношения от заплахата със сила или употреба на сила по какъвто и да е начин, несъвместим с целите на Организацията на обединените нации, да предложите:

България да излезе с **Общобългарската платформа**, Родинта ни да се обяви за „Зона на мира“. Това означава, че нашето Отечество, предвид засилващото се напрежение и конфронтация в геополитически план, в частност на Балканите и в Черноморския регион, между страните от НАТО и Руската федерация, се обявява за зона, от която при никакви обстоятелства няма да се предприемат враждебни действия от какъвто и да е характер, както и няма да се разрешава нейната сухопътна, морска и въздушна територия да бъде източник на такива по отношение на вероятен конфликт между гореспоменатите две страни – НАТО и Руската федерация. Съответно, чрез авторитета на президентската институция, призовете към диалог и сътрудничество по всички проблеми, създаващи напрежение между тях.

Нашата столица София – „Градът на мъдростта“, да се предложи и реализира като място, за начало на диалог и неутрална зона за преговори и сътрудничество – "Хъб на МИРА".

Като първа стъпка по създаване на атмосфера на доверие за диалог, България да се обърне към страните от НАТО да не се провежда учението „Defender“ /Защитник/, предвидено за пролет-лято на 2021 год. Нашата страна да заяви още отсега, че няма да участва в това учение предвид факта, че участието в същото е опасно за националната сигурност и интереси на България, тъй като:

1. Военна активност, изпълнена с враждебност, може да доведе до размяна на удари по даже най-неочакван и случаен начин, причинен от непредвидени обстоятелства. За нашата

страна подобни удари могат да се окажат фатални за нейното бъдеще;

2. В условията на днешната мащабна социално-икономическа криза, минаваща под знака на COVID-19, това учение ще се отрази много негативно на икономическото ни възстановяване;

3. В условията, когато се говори за „последваща вълна“ от COVID-19 разполагане на чужди войски, каквото предложение вече има, идващи от страни, засегнати силно от коронавируса, ще усложни проблемите свързани с решаването на здравната криза у нас;

4. В обстановката на такава глобална криза многоветорното сътрудничество и мир е особено важно за неоглеми страни като България. Участието ни в „Defender“ ще хвърли още една мрачна сянка върху отношенията ни с Русия, с която ни свързват

исторически цивилизационни връзки, и ще попречи на взаимноизгодното ни сътрудничество;

5. Значителна част от българското общество помни, че България е страна-майка на Славяно-православната Кирилска цивилизация. Враждебни действия срещу Русия - стълба на тази цивилизация, влияят неблагоприятно върху обществените настроения. В обстановка на криза, засилване на вътрешното противопоставяне ще затрудни създаването на морално-политическо единство като важно условие за преодоляването на кризисните явления.

Г-н Президент, надяваме се нашата идея за „България – Зона на мира“ да получи подкрепата Ви и след корекции да стане Ваша ключово-важна инициатива за избягване на вероятни опасности с непредвидими негативни последици за Отечеството ни!

*За Български
Национален съвет за мир
Проф. дфн, д-р ист. Нако
Стефанов
За „БРОД за България“
Лазар Мурджев*

Историкът проф. Нако Стефанов:

САЩ тласкат България във война срещу Русия

САЩ тласкат НАТО, включително и България, във война срещу Русия и страната ни в никакъв случай не трябва да се поддава на подобен натиск и да не участва в подобна авантюра. Това мнение изрази пред Lupa.bg историкът и геополитически анализатор проф. Нако Стефанов по повод увеличаващото се военно напрежение в Черно море и размяната на взаимно обвинения между Северноатлантическия пакт и Москва.

През последните дни Съединените щати изпратиха два военни кораба в Черно море. Ескадрените миноносци „Рузвелт“ и „Доналд Кук“ влизат днес във водите на Черно море. Очаква се те да останат там до 4 май. Русия вече обвини силите на НАТО в нарастваща морска активност. От Пентагона заявиха, че в изпращането на военни кораби в региона няма нищо и това се прави рутинно.

В края на миналия месец в Черно море бяха американски крайцер и миноносец. Всичко това, обаче става на фона на ескалацията на напрежението между Киев и Москва. През последните седмици Русия предприе струпване на военни части и техника по границата с Украйна. Украински служители и представители на Запада изразяват тревога от все по-честите нарушения на примирието в Донбас.

Според Вашингтон, Русия струпва повече войски по източната граница на Украйна, отколкото когато и да било след 2014 г., когато анексира Крим и подкрепи проруските сепаратисти в Донбас. Украинските военни отхвърлиха обвиненията на Русия, че готвят атака срещу сепаратистките райони в Източна Украйна. По-рано Москва предупреди Украйна да не завзема отцепилите се части от Донецка и Луганска област със сила и заплаши с военна намеса.

Вчера (13 април, бел. ред.) в телефонен разговор с руския лидер Владимир Путин американският президент Джо Байдън предложи двамата държавници да проведат среща на върха „в близко бъдеще“, която ще се проведе на фона на засилено напрежение между бившите съперници от Студената война.

По думите на проф. Стефанов случващото се в Черно море и в Украйна е много страшно и опасно за България. „Нас се опитват да ни включат във войната, която се води срещу Русия. Засега тя е хибридна, но като гледам може да се превърне във война с ниска интензивност, имам предвид по отношение на Източна Украйна“, коментира историкът, който е и преподавател в Центъра за източни езици и култури в СУ „Св. Кл. Охридски“ и председател на Българския национален съвет за мир.

„България трябва да се превърне в зона на мира. Ние трябва да заявим, че поради редица причини, най-вече поради това, че сме страната-майка на славяно-православната цивилизация не можем да си позволим участие във войни срещу славянски народи, включително Русия, с която имаме традиционни исторически връзки. Това е страна, която нас ни е освободила.

Даже Хитлер не можа да накара България да участва във военни действия срещу СССР.

Да, ние участвахме във война срещу Гърция, Югославия, но срещу Съветския съюз не сме изпращали войски. Ако сега участваме във военни действия срещу Русия ще си плюем на цялата история. България трябва да обяви, че ние сме зона на мира. Нещо повече – да стане мост на мира. Не да бъде окоп във война, срещу който и да е, а да бъде мост на мира“, смята проф. Нако Стефанов.

Украинският президент Володимир Зеленски (на преден план) огледа на 9 април предните позиции на украинската армия край линията за прекратяване на огъня в Донбас и заяви, че не желае подновяване на военния конфликт с Русия

Историкът смята, че София трябва да призове и НАТО, и Русия към недопускане ескалация на напрежението. „София означава мъдрост, затова в нашата столица може да започнат разговори между Алианса и Москва за снижаване на напрежението, което много опасно за цяла Европа“, анализира проф. Стефанов.

„Даже във войни с ниска интензивност американците говорят за възможността от нанасяне на ядрен удар с малки ядрени заряди. Ако те си позволят такова нещо вие смятате ли, че Русия няма да отговори? И още как и може да отговори, като атакува командните центрове на НАТО. Такива има във Варна, има и в София. Какво става тогава с нас? Ние ще изчезнем като народ, като държава“, описа експертът пред Lupa.bg най-черният сценарий за Черноморския регион и зададе риторичния въпрос: „Може ли ние да си позволим такъв риск?“

„Дори да започне конфликт с най-ниска интензивност на военните действия, за България пак е опасно. Освен това от историята знаем, че войните никога не са се развивали така, както са били планирани. Наполеон смяташе, че ще завземе Москва и че руснаците бързо ще се предадат. Хитлер планираше Втората световна война да свърши за три месеца и да я приключи в Москва. Фюрерът вече беше разделил СССР - до Урал трябваше да бъде

завзет от Германия, а след Урал – да стане владение на Япония. И какво стана? Знаем, че войната завърши в Берлин и след това в Токио. Може ли някой да каже как ще свърши тази война? И какво ще стане с България?“, анализира проф. Нако Стефанов.

Според него нашият политически елит трябва да си зададе този въпрос, независимо какво правителство ще ни управлява. „И не да се крият зад евроатлантическите ценности. Защото една Гърция няма да участва във военен конфликт срещу Русия. Сигурен съм, че и Унгария няма да участва. Дори Турция не смятам, че би влязла във война срещу Русия. Защо България трябва да участва?!“, коментира историкът и попита: „Ние нямаме нито армия, нито флот. С какво ще воюваме?“

„Някои велики сили може да си го позволят. Но ние не сме велика сила и не можем да си го позволим. Ние сме малка страна. Трябва да поискаме от нашите съседи и да подпишем документ, че ние сме зона на мира“, настоя историкът. „Барабаните на войната вече се чуват. Ние участваме в санкциите срещу Русия, а сега се опитват да ни вкарат и във военен конфликт с нея, което е недопустимо“, добави той.

По думите на анализатора проруските Луганска и Донецка народни републики очакват украинската армия да ги нападне до края на април. „Ясно е, че Русия няма да ги изостави. Освен това има информация, че ислямски бойци са прехвърлени в Украйна, за да воюват срещу Русия“, каза проф. Нако Стефанов. Той не изключва възможността Украйна да бъде подтикната от НАТО да предизвика Русия и Москва да бъде наказана първа да реагира с военни действия.

Често натрапваните на България решения не съвпадат с националните ѝ интереси, а никой не компенсира на София пропуснатите ползи. В тези случаи имаме работа с още неизживения идеологически комплекс на Запада спрямо Русия, който намира отражение в така нар

Оля Ал-Ахмед, 12 апр. 2021

В Деня на космонавтиката руският посланик в София Елеонора Митрофанова разговаря с Оля Ал-Ахмед специално за BIG5. По традиция в този ден посолството на Руската федерация и генералните консулства във Варна и Русе полагат цветя и венци на паметниците и мемориалните плочи, посветени на Юрий Гагарин.

– Ваше превъзходителство, Вие сте първата жена посланик на Руската Федерация в Република България за почти 142-годишните дипломатически отношения между нашите страни. Как се отнасяте към тази нова длъжност?

– Към новото си назначение се отнасям с цялата му отговорност. По силата на общи исторически, културни и мирогледни предпоставки между нашите народи винаги е имало особени взаимоотношения. Руснаците и българите на подсъзнателно ниво усещат близост и симпатия един към друг, няма престореност и фалш. Имайки предвид тези обстоятелства, към посланика на Русия тук винаги е имало голям интерес и високи изисквания, независимо от това дали е мъж или жена.

Моето пристигане в София е предшествано от 20 години дипломатическа служба, от работа на високи ръководни длъжности в Министерството на външните работи и в международни организации. В дейността си в България разчитам да приложа натрупаният опит за разкриване на потенциала от многостранните руски-български отношения.

– Въстъпихте в длъжност в тежки времена, когато целият свят страда и е блокиран от епидемията Ковид-19. Как Ви повлия този период в професионален и личен план?

– Светът се сблъска с тежко предизвикателство и преживява сложни времена. За мен също не е изключение. Със съпруга ми преболедахме от Ковид-19, търпеливо понесохме строгите ограничения. По време на изолацията намерихме и плюсове – аз се готвех активно за командировката, започнах да уча български език. Радвам се, че успях да поема задълженията си в срок и с нови сили. Както вече казвах, тук в България усещам в себе си енергия и вдъхновение за плодотворна работа.

Разбира се, тъгувам за близките и приятелите си. Уви, те както и други руснаци, засега не могат да дойдат в България заради пандемията и приетите в тази връзка ограничения. Надявам се до лятото ситуацията да се нормализира.

Иска ми се, щом ситуацията стане стабилна, да попитувам повече из страната, да пообщувам с българския народ, към който нашата страна изпитва дълбока симпатия, да посетя основните забележителности на България.

– Русия е патентовала три ваксини против Ковид-19 – «ЕпиВакКорона», «Гам-Ковид-Вак» (търговската марка «Спутник V») и «КовиВак». Стотици души в нашата страна питат дали в България ще има руска ваксина? Лично Вие ще се ваксинирате ли?

– Нашата страна наистина много е напреднала в разработването на ваксини, работата по усъвършенстването им не спира. В ситуацията, когато светът се сблъска с обща беда, ние, естествено, сме готови да окажем помощ на всички, които имат нужда от нея – да доставяме препарати за други страни, а

Посланик Митрофанова: България е въвлечена в идеологическите комплекси на Запада спрямо Русия

също и да разгръщаме производството им зад граница.

Както знаете, «Спутник V» вече е регистриран в повече от 50 държави, а производството му вече започва в такива страни като Китай, Индия, Южна Корея, Бразилия, Саудитска Арабия и Турция. Водят се преговори и с Евросъюза. Интерес проявяват Германия, Франция, Испания, Австрия и други.

Наред с това тече процес за одобряване на руската ваксина от Европейската агенция за лекарствени средства. Макар че за ситуацията, в която от всички се изискват решителни съвместни действия за преодоляване на общата беда с минимални загуби, бюрокрацията на ЕС показва учудваща мудност. За щастие това не пречи на отделни членове на Евросъюза на този етап да осигурят за гражданите си допълнителен запас от ваксини като одобряват «СпутникV» на национално ниво.

Лично аз нямам нужда да се ваксинирам, защото вече преболедах коронавируса преди пристигането ми в София. Ако обаче ми предстоеше избор от тези ваксини, които вече се доставят в България, бих се вслушала в мнението на министъра на здравеопазването на Република България, който казва, че най-добрата ваксина е тази, която е налична.

– Днес отбелязваме празник – на 12 април целият свят празнува Деня на авиацията и космонавтиката – паметна дата, посветена на първия полет на човек в космоса. Това е специален ден – ден на триумфа на науката и на всички, които в наши дни се трудят в космическия отрасъл. Какво означава за Вас тази знаменателна дата?

– Подвигът на Ю.А.Гагарин, извършил преди 60 години небивал героичен полет в космоса с кораба «Восток-1», е потвърждение на мощния научен и промишлен потенциал на СССР, благодарение на който на 12 април 1961 г. е осъществена вековната мечта на цялото човечество – да излезе в космическото пространство, преодолявайки земното притегляне. Тъкмо от тогава Русия по право стана водеща космическа държава.

Не мога да не отбележа и успешното сътрудничество на Русия и България в космическата сфера – имам предвид участието на българските космонавти в съвместните космически експедиции по програмата «Интеркосмос», също така и взаимодействието по линията на Европейската космическа агенция за проекта «ЕкзоМарс».

***

– Елеонора Валентиновна, каква качествена оценка бихте дали на политическите отношения между България и Руси към сегашния момент?

– За съжаление, за разлика от Русия, при вас политическите отношения с други страни се определят не толкова от националните власти, колкото се изграждат в рамките на солидарността в блока НАТО и общоевропейските планове на официален Брюксел.

Често натрапваните на България решения не съвпадат с националните ѝ интереси, а никой не компенсира на София пропуснатите ползи. В тези случаи имаме работа с още неизживения идеологически комплекс на Запада спрямо Русия, който намира отражение в така наречената политика на съдържане. В този процес, уви, е въвлечена и вашата страна.

– Откакто Байдън дойде на власт имаше много нападки срещу Русия, дори срещу президента на Владимир Путин. България е в приятелски отношения със САЩ и е член на НАТО, което без съмнение влияе върху външната политика на страната. Как бихте коментирали „обтягането на струните“ между Русия и САЩ? Има ли опасност струната да се скъса? Няма ли да повлияят обтегнатите отношения и на страниите от Евросъюза, в частност – с България?

– Да започнем подред, с «обтягането на струните» между Москва и Вашингтон. Западните държави, не само САЩ, не за първа година предприемат

планомерни опити да демонизират Русия. По наш адрес редовно се издигат различни обвинения, при това винаги недоказани. Да речем, разправят за уж нарушения на правата на човека в Крим, но отказват поканата да дойдат и лично да се запознаят с положението на нещата. Отвъд океана уж се вижда по-добре. Или ни вменяват разпространяването на дезинформация, «хибридни войни» и създаването на «заплаха» за демократичните ценности – и се борят с това чрез цензура и ограничаване на свободата на словото. Това е някакъв сюрреализъм.

Ние с вас сме свидетели на тотална деградация на политическата култура на Запад. Ярък пример са нападите на американския лидер срещу президента на Русия, които излизат извън рамките на приетите в цивилизованите страни етикет и протокол. Нещо повече, последвалият отказ на предложението на В. В. Путин за провеждане на пряк публичен разговор ни навежда на мисълта, че в Съединените щати вече са се отучили от воденето на диалог – а това е същината, квинтесенцията на дипломатията. Всичко това, разбира се, не е от полза за руско-американските връзки и не спомага за стабилността на международната арена.

Наред с това нито Москва, нито, надяваме се, Вашингтон не *се канят да «горят мостовете» помежду си. Определени канали за общуване, в това число проблемите, свързани с космоса и климата, се запазват както преди. Готови сме за съвместна работа по редица направления в случай на заинтересованост от другата страна. Остава само да се уповаваме на това, че политическият истеклишмънт на САЩ ще сложи край на обзелата го русофобска истерия, която отвлича вниманието от решаването на насъщни вътрешни проблеми и актуални глобални предизвикателства.

А сега към втората част от въпроса – за възможното влияние на руско-американските отношения върху характера на диалога със страните от Евросъюза, в това число и с България. Винаги сме подкрепяли прагматизма, приоритета на националните интереси над натрапената на държавите блокова «солидарност» и изкуствен лъжлив избор: или с Вашингтон и Брюксел, или с Москва. Убедена съм, че със София ние имаме значителен потенциал за двустранно изгодно сътрудничество в много области, включително енергетика, търговия, туризъм, култура, и трябва да положим усилия за неговата реализация.

Заедно с това двустранното взаимодействие не е «мач на една врата», тук не са достатъчни само нашето желание и добра воля. Ето защо, за да се получи пълната картина за влиянието на външните фактори върху развитието на руско-българските връзки, би било уместно да адресирате своя въпрос и към нашите български партньори.

– Ваше превъзходителство, в нашата страна много хора питат: «Турски поток» – това в действителност «Руски поток» ли е?

– За да отговорим вярно на този въпрос, е важно да не бъркаме понятията. Ако говорим именно за «Турски поток», то безспорно това е наш морски газопровод, който започва в Русия и завършва в Турция. Той е построен вече отдавна и осигурява надеждни доставки на природен газ в редица страни, включително и в България.

Ще напомня, че именно благодарение на «Турски поток» от 1 януари 2020 г. България получава газ на по-ниски цени, отколкото по-рано (по изчисления на «Булгазтранс» българската хазна сега спестява около 35 млн. евро годишно). Това, на свой ред, дава на България възможност да осигури по-евтин газ за крайните потребители.

Ако става дума за «Балкански поток», то не можем да го наречем другояче, освен български. Това е вътрешен газопровод за страните членки на Евросъюза, който не само е осигурил сериозни икономически и геополитически бонуси на самата България, но и е станал важен елемент от общеевропейската енергийна сигурност, укрепвайки диверсификацията на пътищата и източниците на доставка на газ за Европа. (с/с съкращения)

КОМУНИКАЦИЯТА И МЕДИЙНАТА ИНСТИТУЦИЯ – КРИТИЧНИ, ИНИЦИАТИВНИ И АДМИНИСТРАТИВНИ АСПЕКТИ

Проф. доктор на социологическите науки, д-р, инж. Пламен Братанов

ОБЩЕСТВЕНА
АКАДЕМИЯ
ЗА ИНОВАЦИИ
И РАЗВИТИЕ

Основната част от настоящата статия е публикувана в изданието:

**АКАДЕМИЯ ЗА ИНОВАЦИИ И РАЗВИТИЕ,
АНАЛИЗ**

на европейските антикорупционни практики по проекта «Общество, антикорупция, администрация»,

Пламен Братанов - комуникацията и медийната институция - критични, инициативни и административни аспекти, с. 62 - 76,

Нюанс Дизайн, ISBN: 978-954-8655-68-2, София, август 2019

Каква е причината за комуникацията в обществото, или казано по друг начин, защо възниква тя, на кого все пак е толкова необходима?

Благодарение на комуникацията в общността, в социалната група индивидите идентифицират и оценяват себе си и другите индивиди в различните житейски ситуации и съобразно с това ориентират и своето поведение в рамките на колективното съществуване.

Чрез комуникацията хората постигат и съгласие при решаването на общите проблеми. Чрез нея те достигат и до взаимно съгласие или консенсус, който, изразява общите им мисли, техните интереси, вярвания, очаквания, ценности, нагласи и чувства (Братанов, 2003).

Това се осъществява на различни равнища: вътрешноличностно, междуличностно, групово, междугрупово, институционално-организационно, масовокомуникационно и – разбира се – и на равнище комуникация, осъществявана чрез новите комуникационни технологии.

Масовокомуникационното или медийното равнище на комуникацията логично ни довежда и до необходимостта от прилагането на метода на т.нар. институционален анализ и оценка.

Моделирането на масовокомуникационната (или на медийната) институция не е самоцелно. То предполага включването в анализа на тези фактори, които отразяват въздействието върху нея на основните, на базовите институции в обществото – на семейството, стопанството или икономиката, политиката, религията, образованието и културата и разбира се, и тези, които са свързани със структурите на различните видове власти. Един важен аспект от дейността на медийната институция е този за нейната роля във възникването на една евентуална институционална криза в социума, защото логично е да предположим, че същата тази криза по никакъв начин не може да остане изолирана от масовокомуникационното въздействие. Всъщност по този начин медийната институция проявява и своя собствен самостоятелен характер.

Резултатите от въздействието – манифестирано или скрито – на медийната институция върху другите социални институции, обаче едва ли би се проявило веднага. Можем да предположим, от една страна, че е необходим достатъчно дълъг период от време, в продължение на който да се осъществи контекстуалната промяна на съответната институция, а от друга – и медийната институция да намери начин публично да изрази себе си със съответното символично-знаково означение, нова структура от роли и позиции и съответстваща им организация.

Пример за институционална криза в набелязания контекст е процеса на разклащане и отслабване на традиционната социална институция на семейството и на държавата – процес, започнал още във времето от края на миналото двадесето столетие, който продължава и днес, включително и у нас, в Република България. ¹ Доказателство за това е опитът не толкова

ва отдавна в страната да бъде – едва ли не - наложена – т.нар. „Истанбулска конвенция“. Всъщност в този случай безусловно става дума за една осъществена вече радикална промяна, която всички ние поотделно или заедно наблюдаваме в обкръжаващия ни свят и която изразява в най-общ смисъл съдържанието на понятието контекст в социалната комуникация (Братанов, 2004). Същият този контекст по отношение на институцията на семейството е неразривно свързан с т.нар. хиперреалност ², създавана от медийната институция, допълвана от значимото въздействие върху обществото изобщо и на новите комуникационни технологии (НКТ). Тъкмо чрез тях идеята за изпитание на традиционната мъжественост в съвременното ни общество – идеята или по-скоро философската концепция за т.нар. трансхуманизъм постепенно прониква във всички обществени сфери. В тази вече съвременна и уникална сама по себе си – нека да я наречем - виртуално-медийна хиперреалност, с е к с у а л н о с т т а – в преобладаващата си степен женска или хомосексуална – действително може да постави (и поставя!) на изпитание мъжествеността, разглеждана по начина, който предлагат отделните западни автори, а именно – като традиционна доминация на мъжа над жената в семейството по отношение на доход, права и задължения.

Масовокомуникационната (медийната) институция популяризира и у нас идеята за т.нар. „джендъризъм“ (от англ. ез. „gender“ – пол), за „множествеността от идентичности“, освен тези, която притежават мъжа и жената. Да си припомним тук и мартениците, които се продаваха миналата година по софийските пазари и които включваха Пижо, Пенда и Дженда; брадатата австрийска певица спечелила първото място в музикалния конкурс на Евровизия; движението на феминистките, но също и на антисексистите, а и на хомосексуалистите - редовно провежданите „гей паради“ в София. Всичко това е широко отразявано от българските средства за масова комуникация, които по свой собствен начин активно допринасят за настъпването на институционалната криза в страната по отношение на семейството (и на държавата). Дори на 19 февруари т.г., сутринта в една от популярните телевизии водещата провежда разговор „на живо“ с двама юристи - мъже по външност, единият от които представи себе си като различен по отношение на пола от другия. По повод на това естествено възниква въпросът подобна публичност не контрастира ли с факта на неприемането от Република България на т.нар. Истанбулска конвенция? Като илюстрация на казаното нека да си припомним съдържанието на „Криворазбраната цивилизация“ на Добри Войников и морално-етичните проблеми, които тя поставя и които и днес рязко контрастират с посочените факти.

Изводът е, че медийната институция може да бъде разглеждана като косвено отговорна за настъпването на институционална криза и не само в семейството, но и в държавата.

Преминаването на съответния тип общество в друг тип, изглежда, винаги е поставяло на изпитание институционалните действия: планирането, вземането на решения, управлението, прогнозирането и разбира се също – и настъпването на самата институционална промяна. В този смисъл ролята на медийната институция виждаме в това – тя да участва в създаването и формирането на общественото мнение и така чрез своя изявен публичен характер да допринася за възстановяването на вътрешния ред, на стабилността, устойчивостта и на общия консенсус в социалната среда.

По отношение на комуникацията в сферата на науката и на нейните институционални измерения най-малкото любопитство предизвикват последните промени в ЗРАС (Закон за развитие на академичния състав) и по-конкретно стремежа на законотворците в София в Народното събрание да се преборят със случаите на плагиатството, които чрез масовокомуникационната институция стават обществено до-

² / Френският автор P. Baudrillard още през 1988 г. предлага на научната общественост понятието хиперреалност“

стояние и основателно предизвикват общественото мнение. В този контекст насочваме вниманието си към специално създадената Комисия за разглеждане на етичните казуси при образователната институция, имената на членовете на която изведнъж „изплуваха“ във виртуално-комуникационното пространство и които хора следва да обсъждат и да решават отделните случаи на плагиатство. Нямам нищо против същите тези хора, но любопитно и интересно е все пак да се разкрие пред обществото, как са подбрани и назначени същите тези лица.

Провеждан ли е конкурс, обявяван ли е изобщо или това е бил „таен или вътрешен, ограничен, закрит конкурс“ и какво в подобен случай би означавало едно такова „нещо“ – избор на „тъмно“, може би? Ако наистина е имало конкурс все пак – този конкурс за „наши“ хора ли е бил? Тогава основателно възниква въпросът - кои са тези „наши“ хора и кои са „чуждите“? Кога се е провел евентуално същият този конкурс - обявяван ли е изобщо? Как, къде, в какви срокове, какви са били критериите за участие в него, какви са били изискванията, какви е трябвало да бъдат индивидуалните характеристики и качествата на отделните кандидати за евентуален избор?

И изобщо мястото на подобна Комисия за разглеждане на етичните казуси в МОН ли е?

Не е ли по-рационално и с цел да се постигне максимално възможна обективност същата тази комисия да бъде сформирана в структурата на Президентството на Република България?

Очевидно, в случая става дума за голям и сериозен проблем, свързан с необходимостта от максимално широка обективност, публичност и прозачност.

Въпросите, които могат да се отправят към МОН са много и те изобщо не се ограничават само до избора на членовете на същата тази „етична комисия“.

Любопитен е също и факта все пак, че само десетина дни след обнародването на настоящия доклад и пак във виртуалната реалност изведнъж „по странен начин отново изплува“ една съобщение на МОН относно състава на въпросната Етична комисия. В него се разясняваше, че е бил проведен конкурса, че е имало критерии за избор и т.н.

В контекста на настоящия анализ същностен въпрос е и този за прилагането на комерсиалното правило – IF / IR (импакт фактор/ импакт ранг) ³ като основен критерий за включването (или за изключването) на кандидатите за оценители на научни програми и проекти, щедро и богато финансирани от институциите на Европейския съюз.

Тук има потенциална възможност за осъществяването на корупционни практики, аналогични на тези, прилагани в началните процеси на приватизацията на „апетитните“ стопански единици от страна на удобните, желаните и предпочитаните купувачи. Другите, конкурентите – разбирай нежеланите кандидати за купувачи (или оценители в нашия случай) - остават изолирани от предварително заложените в съответните конкурси, правила!!!

Например, в началото на 2017г. официално бе обявен Централизиран конкурс за избор на външни оценители в областта на научните изследвания. Същият този конкурс накрая бе анулиран. Не ни е известно по какви конкретни причини стана това, но ни впечатлиха предварителните условия за участие, заложи

¹ / Един от първите изследователи, които описват подобни факти през 20 век е Конел (Connell, 1987; 1995 – цит. по Giddens, 2002) в неговите книги „Пол и власт“ и „Мъжественост“, където той пише следното: „Легитимността на мъжката доминация над жената е отслабена чрез законодателството за развода, домашното насилие, изнасилването и с икономическата принуда, изразена чрез данъците и пенсиите“ (Connell, 1987; 1995 – цит. по Giddens, 2002).

³ / Самата система „импакт фактор“ - impact factor е свързана с името на Юджийн Гарфийлд – библиотекар и лингвист, който през 60-те години на XX век предлага формула, чрез която става възможно регистрирането на това, колко често в други статии са цитирани статиите от дадено списание. Издателите още тогава „прегръщат“ тази идея и намират чрез нейното популяризиране прекрасна възможност да рекламират собствените си издания! За редовия български учен същата тази комерсиална система преди 1989г. бе почти непозната. Днес, обаче почти навсякъде в научните среди се говори за т. нар. „импакт фактор“, но много рядко се споменава при това, че той, т.е. неговото приложение е свързано с инвестирането на определени финансови средства. Тук, според нас, се достига до един парадокс – казано иначе или с обикновени думи – редовият български учен си купува със собствени пари (!) признанието на световната научна общност! Ако не се включиш в системата, т.е. ако не си платиш ти, ученият, изследователят – ти не си такъв, ти си неразпознаваем от другите учени!!! (Братанов, 2018).

в него. Така, интерес за организаторите представляваха единствено тези публикации на потенциалните кандидат – участници в конкурса, заглавията или сведенията за които

са намерили своето място в тези наукометрични бази данни, където тяхната регистрация е предварително заплатена. В същото време и цитиранията на трудовете на съответния автор, кандидат - участник в конкурса и според заложените изисквания бяха ограничавани единствено до статии в списания или до доклади, изнесени на конференции с предварително фиксиран – малък брой години назад във времето, което бе и базата за изчисляването на цитируемостта на съответния автор, заложена в конкурса и т.н.

Най-малкото недоумение предизвикват и някои правила, залежали в публикувания вече Правилник за приложението на ЗРАС и по-точно съотношението на реферирания публикации на потенциалните кандидати за академични длъжности. Става дума за съотношението 40 към 10 (!) в полза на публикациите в реферирани издания с импакт фактор спрямо публикациите в реферирани издания без импакт фактор.

Би трябвало това съотношение да бъде най-малкото изравнено, за да се избегне законово заложената дискриминация!

По повод на казаното нека да припомним, че в случая с импакт фактора става дума за специфичен комерсиален начин на оценяване на индивидуалния труд на учения в света, изразяван чрез т.нар. коефициент на цитируемост.

По точно, това е един комерсиален цикъл, собственикът или собствениците на който (които) има (имат) интерес - но това изобщо не се говори или отбелязва – да включва, колкото се може повече потребители – настоящи учени и бъдещи такива, които сами и съвършено доброволно заплащат съвсем не малки суми, т.е. влагат финансови средства, за да бъдат неразделна част от системата „импакт фактор“ („IF“).

Простото обяснение за живия интерес - вече и на българските учени - към комерсиалната система и за парадоксалността на създадената ситуация е че, чрез акта на заплащане редовият учен си осигурява една безпрепятствена научна кариера!!! Настрани оставяме въпроса, каква ще бъде същата тази научна кариера и изгражданата на този комерсиален принцип като цяло наука. Важното е все пак да отбележим, че същата тази наука ще се развива напълно законно от тези лица, които заплащат с пари за правото си да се занимават с нейните проблеми и по този начин „криво-ляво“ – да я развиват в бъдещето. С други думи, тъкмо парите, а не талантът, упоритостта, безкористният труд, себеотдаването и дори саможертвата понякога на истинския учен ще определят бъдещето на българската наука!!!

Жестокият извод се налага сам по себе си и той е, че в действителност това ще бъде една псевдонаука, периферна или маргинална по същината си научна дейност - финансово джирисана⁴, неплодотворна и безперспективна, изобщо несравнима с тази, истинската наука, която ще се развива далеч, далеч извън пределите на родината ни Република България! За това ли копнее редовият български учен днес?

Проблемът с въздигането в култ на импакт фактора (IF) като един от определящите критерии при оценяването на научната продукция и в Правилника за приложение на ЗРАС или като твърде важно условие за успешно участие в конкурс пренебрегва кумулативния характер на научното знание като цяло!

Българската наука – и хуманитарна, и медицинска, и природна, и техническа, и математическа, и физическа и т.н. съвсем не започва своето развитие от преди приблизително десет – петнадесет години до днес, а десетки години преди това – време, когато тя по всички посочени направления е постигнала световни, планетарни и забележителни постижения и признания!!!

Едно от възможните обяснения за утвърждаването на популярността на комерсиалната система за оценяването на научната продукция – и извън корупционния потенциал, заложен в нея - според нас е фактът на възрастовата дискриминация, която е наложена като цяло по отношение на академичната общност в страната. Тъкмо благодарение на нея по напълно за-

4 / По повод на гореизложеното би било интересно да се проучи въпроса, каква част от отпуснатите от националния бюджет финансови средства на различните научни звена към БАН са похарчени за една година (например 2017 или 2018г.) за публикациите на научните сътрудници в реферирани издания с импакт фактор и каква част от финансовия ресурс остава, например, за заплати?!

конов начин и ред насила се пенсионира хора, достигнали върхове в академичната си подготовка и практика като изследователи, членове и ръководители на научни колективи, а и преподаватели.

Същите тези насилствено превърнати в пенсионери хора, обаче не стоят „мирни“. Те не се задоволяват с възникналата необратима ситуация в живота им и се превръщат – една преобладаваща част от тях – в т.нар. в една наскоро излязла статия в един български вестник - „летящи професори“. Логично, обаче възниква въпросът обществото не губи ли от подобна практика, от подобни законно утвърдени правила?

Убедени сме, че сумарното въздействие на законовите норми и правила, които засягат задължителното пенсиониране на членовете на академичната общност поради навършени години е изцяло негативно и разрушително!

От всякаква гледна точка пенсионирането на членовете на академичната общност поради възраст в същината си е нерационално и алогично, неефективно и дълбоко погрешно! Убедителен аргумент за истинността на казаното е факта, че то изобщо не засяга представителите на медицинското съсловие у нас.

Българската държава в икономически и финансов смисъл е акумулирала достатъчно голям ресурс в дългогодишното творческо развитие на членовете на академичната общност и тя по никакъв начин не би трябвало да си позволява разхищение, пилеене с лека ръка и загуба на същата тази дългогодишна инвестиция!

В същото време тук става дума едва за няколко хиляди хабилитирани доценти, професори и доктори на науките в различните области на знанието, които биха могли да продължат своята творческа, организационна и преподавателска дейност и то дотогава, до когато имат и силите и желанието за това. Тези български граждани със своите знания, опит, усърдие и упоритост и най-важното – с творческия си потенциал, жизненост и енергия биха могли да подпомогнат оптималното и иновативното функциониране на основните сфери и структури на обществената жизнедейност, реализацията, постигането и решаването на собствените им програми, цели и задачи.

В обратния случай, който е една печална дългогодишна действителност днес в България – насилственото пенсиониране поради възраст на членовете на академичната общност, които са в апогея на творческото си развитие и които точно, когато е настъпил мигът да се отплатят на обществото за това, което са постигнали - в този момент те категорично и безапелационно биват изхвърлени от академичната среда като безполезни и ненужни.

Тази реалност и последствията от нея застрашават националната сигурност, а и благоприятства допълнително евентуалната поява на корупционни практики и не само в образователната институция, но и в другите базови сфери на обществото!

В същото време има страни в света, където единствено доказаната професионална квалификация е необходимото и достатъчно условие за назначаването с трудов договор на съответния хабилитиран кандидат, без каквото и да е съобразяване с възрастта му!!!

Какво пречи днес България да бъде включена в списъка на тези страни, още повече, че у нас преди десетки години, до 1951 г. е имало установена подобна традиция? Повтаряме, става дума едва за няколко хиляди хабилитирани и високо квалифицирани лица с национален и международен престиж в областта на научното творчество като

цяло!

Проблемът за възрастовата дискриминация и за последиците от нея в контекста на нашия анализ повече или по-малко засяга и въпроса за качествено функциониране и развитие на административните структури в различните институции в страната.

Предимство тук винаги трябва да има прилагането на конкурсното и мандатното начало, обективната преценка за индивидуалните характеристики на кандидатите – образователен ценз, опит, знания, способности, личностни характеристики, включително психологически, езикови и други и – съвсем не на последно място - и морално-етични.

Всеки един от нас в качеството си на граждани, потребители или посетители повече или по-малко се е сблъсквал в отделни случаи с едно – меко казано – неадекватно отношение и поведение на съответното лице, което заема определена административна позиция като се започне дори и от приемната на дадена институционална административна структура. Високомерие, грубост, наглост, самонадеяност, неграмотност, неразбиране, говорене на диалект – това са първите негативни впечатления от вербалния или словесен контакт, които е възможно да получи един потребител във въпросната институция. Същият човек след този първи и лош контакт с нейн представител е възможно с голямо огорчение бързо, бързо да си тръгне обратно към дома в случай, че съответното лице е било назначено по „шуро-бджанашки“ начин или по роднински принцип или по някаква друга лична причина, включително и партийна пристрастност, а защо не и нарочно – според предварително замислена проява на арогантност по отношение на външните лица на вратата на организацията. Неприятните чувства, обидата, нежеланието да контактува повече с въпросната институция и главното – недоверието, което ще възникне в подобен случай в съзнанието на нашия хипотетичен посетител ще засегне не само съответната фигура на входа на институцията – то ще се прехвърли задължително към самата нейна същност, към публичния и престиж, към функционирането и в социума, към бъдещето и, а също така и към това на свързаните с нея други институции, към качествата и оценката на ръководителите им, на действията им, а и на тези на всички хора заети в тях. Тук се ограничаваме само до първия комуникационен контакт с една администрация. А какво да кажем или по-добре да замълчим за контактите с нея по-нататък? В същия смисъл нека отбележим, че изключително важен аспект по отношение на работата на всяка една администрация е прилагането на системата за постоянно наблюдение и контрол за качеството на дейностите, които извършва всеки един нейн представител.

По повод на казаното нека отбележим, че доказателства за злоупотреби на висшето административно ръководство, на користното използване на служебно положение и власт на чиновници, които се намират и на по-ниските стъпала на служебната стълбица, за търговия с влияние и за корупционни практики изобщо в основните сфери на обществената жизнедейност у нас представя днес медийната институция - много радио- и телевизионни предавания, статии в периодичния печат, както и сайтове, страници и постове в глобалната мрежа чрез които известни повече или по-малко на широката аудитория публични лица, журналисти, коментатори и отделни хора предлагат на реципиентите различни случаи, любопитни анализи и оценки, факти, конкретни сведения и цифри.

Продължение в следващия брой

 <p>www.kvantov-prehod.org</p> <p>Проектант на символа на вестника художник-хералдик Христо Танев</p>	<p>Основател: акад. Атанас Панчев</p>		<p>Издателска къща „Новата цивилизация“ ЕООД, София</p>
	<p>Главен редактор Петър Петров</p> <p>Редакционен колектив: Желяз Христов Лиана Фероли</p> <p>Автор на главата на вестника: Галина Фероли</p>	<p>Адрес на редакцията: 1172 София жк „Дианабад“ ул. „Никола Габровски“ №1 Хотел „Диана-1“, ет. 6, ап. 62</p> <p>Тел.: 0893/ 83 84 97; 0887/08 19 59</p> <p>e-mail: kvantov_prehod@dir.bg ISSN 1312-7063</p>	<p>Първа Инвестиционна Банка АД, гр. София IBAN: BG13FINV91501016554266 BIC KOD: FINVBG5F</p> <p>Отдел Разпространение и абонамент: 0888 69 33 59 Атанас Ралчев Панчев (за пощенски услуги)</p>

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.

